

skal man slet ikke give Noget. Det synes mig at være et forunderligt Princip. Og dog er der Ingen, der mere bestemt end det ærede Medlem for Præsby Amts Iste Valgfreds har udtalt sig om, at der var Trang tilstede, ja han gik endog saa saa vidt, at han sagde, at der var Nød tilstede hos dem, der havde Gager paa indtil 1600 Rd. Jeg siger til det ærede Thing: lader os ikke af doktrinare Grunde lade os forhindre fra at give en Hjælp til dem, som vi Alle ere enige om trænge. Der er nu gjort den Indvendning, at der er Nogle, som efter Flertallets Forslag skulde have Hjælp, men som maatte ikke burde have det, og navnlig dem, der ere ansatte ganske nylig. Jeg veed ikke, om de ærede Medlemmer, der have udtalt sig om dette, erindre, at der har været forelagt dem det Spørgsmaal, om de vilde støtte et Forslag om en Begrænsning i saa Henseende, i hvilket Tilfælde jeg vilde have bragt det frem her i Thinget. Jeg kunde imidlertid ikke faae nogen Støtte derved hos de ærede Medlemmer, og jeg fandt derfor, at det ikke var rigtigt at fremkomme dermed; men jeg er overbevist om, at havde de villet støtte det, kunde det have gaaet igjennem trods det, at det hele Forslag, som først var stillet, er fremkommet paa en Maade, som om man ikke maatte forandre Noget i det. Derfor var det, at jeg henstillede dette til de ærede Herrer, idet jeg giver Dem Ret i deres Betragtning af det omhandlede Punkt. — Jeg skal endnu blot sige et Par Ord angaaende Klagerne over Embedsmændenes Stilling i det Hele. Der er et Forhold, som tidt har paatrængt sig mig ved at sammenligne Embedsmændenes Stilling med andre Statsborgeres. Jeg vil nævne her, at der i den store Del i Landbefolkningen er en Erkendelse af, at den ældre Slægt ikke bør tage Pladsen op for den fuld modne Slægt, og de Eldre træde derfor tilbage og indskrænke sig; de gaa, som man siger, paa Aftægt. Vi have her for Embedsmændenes Bedkommende sørget rigelig for, at de ogsaa kunne gaa paa Aftægt, nemlig gennem Pensionsloven, og det er min Overbevisning, at det er skadeligt for Statstjenesten og dyrere for Statskassen, at man opbevarer især i de højeste Stillinger Mænd, som ikke ere fuldt arbejdsdygtige, men som man alligevel lader sidde i deres Bestillinger. Paa Grund deraf maa der have flere Kræfter til at udføre det nødvendige Arbejde, og det bliver saaledes i Virkeligheden en af Grundene til, at der forlanges større Bevillinger til Medhjælp. I forskjellige andre saadanne Retninger kan det være dyrere at lade Embedsmænd blive i saadanne høje Poster og tage Pladsen op for de yngre Embedsmænd i den Tid, hvori disse især trænge til at faae de Alderstillaag, som Lønningslovene have tiltænkt dem. Dette er en Betragtning, som jeg dog en Gang vil drage frem, idet den forresten ikke her kan faae praktisk Betydning; men

jeg vil dog henstille til Ministeriet, om der ikke kunde være Anledning til at sørge for, at den ældre Slægt ikke kommer til i altfor lang Tid at holde den næste Generation i Embedsstanden tilbage fra at nyde de Alderstillaag, som de efter Loven have Grund til at vente. Der vilde da ikke komme saa mange Klager frem som nu. Jeg mener, at den Betragtning er berettiget, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds fremsatte, at den Tid, hvori Folk skulle opdrage deres Børn, netop er den besværligste for dem. I den Tid skulde Embedsmændene have Alderstillaag, og for at de kunde opnaa det, skulde man ikke opbevare — jeg havde nær sagt: de gamle, men det er et urigtigt Udtryk —, de gamle Folk i høje Embedsstillinger, som optage Pladserne og derved forhindre den naturlige Fremgang i Embedsstanden, som efter Lovens Rante burde ske. Det, som man efter min Mening i visse Tilfælde lader sig holde tilbage af, er Frykten for, at Pensionsbyrden derved bliver større, men det forekommer mig, at naar man uden at stabe Statstjenesten, kan lade Embedsmændene rykke op paa Alderstillaag i Tide og derved blive fri for at høre de evige Klager, som føre til Dyrtidsillaag, kan man dog maatte staa sig bedst ved at give Afked i rette Tid og ikke opbevare Embedsmænd, som maatte ere 80 Aar gamle. Naar man gaar samtlige Embedsmænds Alder igjennem, vil man se, at man endog saa har drevet det dertil, at lade saa gamle Mænd forblive i deres Embeder. Jeg siger naturligvis ikke dette til Forlempelse for disse Mænd; det vidner tværtimod om, at Regjeringen sætter særdeles Pris paa deres Dygtighed, men selv de Dygtigste kunne overleve sig selv, og det er skadeligt, at disse Mænd forhindre yngre Kræfter fra at komme ind i Statstjenesten og forhindre de yngre Embedsmænd fra at faae Alderstillaag. Det er disse Betragtninger, jeg vilde fremkomme med, idet jeg i Dvrigt henstiller til den ærede Ordfører at føre Sagen frem, og jeg skal erklære mig tilfreds med, hvad han for Dvrigt har fremsført i Sagen.

Sørgensen: Hvis man skal tro de forskjellige Udtalelser, som fremkom under Lønningsillaagslovens Behandling, og hvis man skal tro de Beretninger, der ere komne frem i de offentlige Blade, er der en meget stor Nød i Embedsstanden, saa at det ikke alene er nødvendigt, at vi vedtage det Ændringsforslag, der er stillet under Nr. 46, men ogsaa, at vi vedtage det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Anshær); thi ved at læse de forskjellige Blade kan man neppe blive klog paa, hvor Nøden er størst, enten hos Embedsstanden her i Landet eller hos Indbyggerne i Bengalen. Begge Steder er der en overordentlig Nød, Sult, og Elendighed, ja man skulde endog saa forundre sig over de